

Baloga Sándorral több mint két és fél órán át beszélgettünk arról, hogy milyen volt a változás utáni média helyzete, milyen volt az itt töltött idő és milyen a városunk.

Mi következett az újság után?

Az **Udvarhelyi Televízió**, **UTV** akkor indult, szintén két, három olyan emberkével, akik még mindig a sajtóban dolgoznak: **Marossy Géza**, **Balázs Árpád**, de egyikük, **Zenglitzky Zoltán** sajnos már nincs köztünk. Ők kerestek meg, hogy a **Diáknapok**

főszervezőjeként meg a

Képződmény

egyik oszlopos tagjaként készítsenek velem egy interjút. Ezt követően - biztos tetszett - azt mondták, hogy valahogy ki kellene egészüljön a csapat és Géza is kellene kapjon egy riporter kollégát. Megkérdezték: volna-e kedvem hozzá és én igent mondtam, mert nem állt messze tőlem ez a dolog. Első interjúm Kányádi Sanyi bácsival volt. Ami nem volt kis kihívás. A Művelődési Házban teltház, író-olvasó találkozó majd egyszer mondták, hogy most és következett az interjú. Egy interjú, vagy egy műsor akkor lesz jó, ha azokat próbálom kihozni belőle, ami engem is érdekel, én is ember vagyok alapjában. Én érdeklődéssel végigcsináltam azt a beszélgetést és azóta

személyes kapcsolatban vagyunk Sanyi bácsival.

Voltam a lakásán, a hargitafürdői házában, nagyon sokat utaztunk együtt, közeli viszonyba kerültünk. Ő is emlékszik az interjúra és nekem is meghatározta az életemet, a pályafutásomat. Így lettem én sajtós, így kerültem az UTV-hez. Utána elvégeztem a tanítóképzőt és nyáron elstopoltam Magyarországra dolgozni (pizza sütőnek) és látni, tapasztalni. Aztán hazajöttem.

Miért mentél Magyarországra?

Amolyan lazításképpen. Körbestoppoltam az országot és megnéztem a nevezetességeket. Még diáknak éreztem magam és nem kellett hozzá pénz. Rokonok voltak itt-ott. Ez egy olyan hippie feeling volt, persze jó értelemben, nem azért mentem, hogy próbáljam meg milyen a szabadég alatt, hanem, hogy az anyagi lehetőségekhez mérten minél többet lássak. Akkor azt mondtam a szüleimnek, hogy nem felvételizek a színművészetire, mert a hátam mögött még van négy ember (a testvéreim) és legyen lehetőségük nekik is.

Mi történt a kiruccanás után?

Mikor visszajöttem a kirándulásból, akkor találtam szembe magam azzal, hogy indul egy új televízió. Ahol engem alkalmaztak volna, az UTV-ről van szó, ott már nem voltak azok az emberek, akikkel elkezdtem dolgozni, ők már átigazoltak forma az új csapathoz. Ez volt az **Ati-Beta**

indulása. Oda adtam be az önéletrajzomat. Az egyik volt munkatársam felelt akkor az emberfelvételért, ő

Szőke Laci

volt. Sikeres versenyvizsga eredményeként ide fel is vettek.

Miklós Leventével

kerültünk ki nyertesként, szerkesztőriporterként többek közt. Ő most az Udvarhely Táncműhely vezetője. Igaz, hogy megkaptam az állást, de még nem indult a televízió - időbe tellett ugyanis a Romániában akkor csúcstechnikának számító felszerelés megvásárlása -, így

volt időm tanítani helyettesítő tanárként

. Akkor úgy tartottam meg az órákat, hogy fele románóra volt, fele pedig teljesen közvetlen beszélgetés. Egy picit továbbvittem a tanárain szellemiségét.

Ez mikor volt?

Akkor 93-at írtunk. Elkezdődött az Ati-Beta fejezet, ami nagyon kemény munkát jelentett. **Gyak**

orlatilag ez volt az életem.

Soha nem bánom és soha nem is fogom megbánni. Akkor mindent erre az egy lapra tettem fel. Volt olyan 3 hónapos időszak, amikor ott keltem és feküdtem, mert nem kaptam albérletet. Azt megelőzően olyan sokat dolgoztam, hogy a

[REDACTED]

[REDACTED]